

SERIILE SAREI J. MASS

Seria Tronul de cleștar

Tronul de cleștar

Diamantul de la miezul nopții

Moștenitoarea focului

Regina umbrelor

Imperiul furtunilor

Turnul zorilor

Seria Regatul spinilor și al trandafirilor

Regatul spinilor și al trandafirilor

Regatul ceții și al furiei

Regatul aripilor și al pieirii

Regatul ghețurilor și al înstelării

SARAH J. MAAS

TĂRÂMUL
DE CENUȘĂ

CAPITOLUL I

Zăpezile veniseră devreme.

Chiar și pentru Terrasen, primele ninsori de toamnă sosiseră mult prea devreme.

Aedion Ashryver nu era pe deplin convins că vremea aceasta era o binecuvântare, dar dacă ar fi ținut legiunile Morathului departe de ușa lor încă puțin timp, ar fi îngenucheat ca să mulțumească zeilor, deși aceiași zei amenințau tot ce iubea el – asta dacă ființele din altă lume puteau fi considerate zeițăi.

Oricum Aedion considera că avea lucruri mai importante la care să se gândească.

În cele două săptămâni de când se reunise cu legiunea Bane, ei nu văzuseră nici urmă de armatele lui Erawan – nici terestre, nici aeriene. Zăpada groasă începuse să se așeze la trei zile de la întoarcerea lui, îngreunând procesul lent al transportării trupelor de soldați din flota lor spre tabăra vastă a legiunii Bane, situată în câmpia Theralis.

Corăbiile navigaseră pe Florine, chiar până-n pragul Orynthului, stindardele de toate culorile fluturând în vântul rece din munții Staghorn: cobaltul și auriul din Wendlyn, negrul și stacojiul lui Ansel din Briarcliff, argintiul strălucitor al nobililor Whitethorn și al nenumăraților veri ai acestora. Asasinii Tăcuți, împrăștiați prin flotă, nu aveau niciun steag, deși nu le trebuia unul ca să fie identificați, cu hainele lor deschise la culoare și armele minunate.

Corăbiile aveau să se alătore din nou ariergardei lăsate la gura de vărsare a râului Florine și să patrulaze coasta de la Illium până la Suria, dar soldații – majoritatea din armata prințului coroanei, Galan Ashryver – urmau să se ducă pe front.

Pe frontul care era acum îngropat sub zăpada de câțiva centimetri și care se tot așeza.

Ascuns deasupra unei trecători din munții Staghorn, dincolo de ținutul Aallsbrook, Aedion se încruntă privind cerul plin de nori.

Blănurile lui gălbui îl ajutau să se piardă în peisajul colorat în gri și alb al aflorimentului stâncos, o glugă ascunzându-i părul blond și ținându-i de cald. Mulțumită climei temperate din Wendlyn, mulți dintre soldații lui Galan nu mai văzuseră zăpadă. Nici nobilii din Whitethorn și armata lor mai mică nu se descurcau mai bine. Așadar, Aedion îl însărcinase pe Kyllian, comandantul său cel mai de încredere, să se asigure că avea să le fie cât de cât cald.

Depart de casă, ei luptau pentru o regină pe care nu o cunoșteau și în care probabil nu aveau încredere. Gerul le-ar fi doborât moralul și ar fi semănat discordie mai repede decât vântul care șuiera furtunos printre aceste piscuri.

Vizibilă doar pentru că știa unde să se uite, o mișcare ușoară din partea cealaltă a trecătorii îi atrase atenția lui Aedion.

Lysandra se camuflase mai bine decât el, dar o avantajă faptul că purta o haină croită special pentru a fi îmbrăcată în acești munți.

Nu că i-ar fi spus el asta – nici măcar nu-i aruncase o privire când plecaseră în misiunea de recunoaștere.

După toate aparențele, *Aelin* avea treburi secrete în Eldrys, iar lui Galan și noilor ei aliați le lăsase un bilet prin care le explica lipsa ei, fapt ce îi permitea Lysandrei să îi însoțească în misiunea asta.

În cele aproape două luni de când tot apelau la acest truc, nimeni nu observase că Regina Focului nu-și arătase deloc puterea sau că ea și femeia metamorfică nu apăreau niciodată în același loc. Și nimeni – nici măcar Asasinii Tăcuți din Deșertul Roșu, Galan Ashryver sau soldații trimiși de Ansel din Briarcliff cu flota înaintea armatei ei mari – nu observase micile gesturi care nu o caracterizau deloc pe *Aelin*, cum nu sesizase nici semnul de pe

încheietura mâinii reginei pe care Lysandra nu îl putea schimba, indiferent ce înfățișare ar fi luat.

Se descurca de minune ascunzând semnul cu mânuși sau mâneci lungi și dacă vreodată se zărea o urmă de piele cu cicatrici, putea să dea vina pe cătușele purtate cândva.

Cicatricile erau false, create chiar acolo unde le avea *Aelin*. În plus, împrumutase de la ea râsetul și zâmbetul viclean, umbletul și calmul.

Aedion abia suporta să o privească, să discute cu ea. O făcea doar pentru că și el trebuia să păstreze aparențele, să pretindă că era vărul ei credincios, comandantul ei neînfricat care avea să o conducă, alături de Terrasen, spre victorie – oricât de puțin probabil ar fi fost.

Așadar, își juca rolul, unul din multele pe care le jucase la viața lui.

Totuși, în clipa în care Lysandra își schimba părul auriu cu buclele negre și ochii neamului Ashryver cu cei de smarald, el nu îi mai recunoștea existența. În unele zile, nodul Terrasenului tatuat pe pieptul său, împodobit cu numele reginei sale și al curții nou create, i se părea un însemn. Mai ales numele ei.

O luase în misiunea asta doar ca să simplifice situația, să o facă mai sigură. Risca și alte vieți în afară de a lui și, chiar dacă ar fi putut ceda misiunea de cercetare unei unități din legiunea Bane, avea nevoie de acțiune.

Durase mai mult de o lună să navigheze din Eyllwe cu noii lor aliați, ferindu-se de flota Morathului din jurul Riftholdului, iar apoi să înainteze spre partea continentală în ultimele două săptămâni.

Nu prea văzuseră lupte, ci doar câteva bande de soldați adarnieni rătăcite, fără valgi printre ei, de care se ocupaseră repede.

Aedion se îndoia că *Erawan* aștepta până la primăvară și că liniștea avea vreo legătură cu vremea. El discutase despre asta cu oamenii lui și cu *Darrow* și ceilalți lorzi în urmă cu câteva zile. Era foarte probabil ca *Erawan* să aștepte până în mijlocul iernii, când armatei din Terrasen i-ar fi fost extrem de greu să se deplaseze și soldații lui *Aedion* ar fi fost slăbiți din cauza lunilor petrecute prin zăpadă, înțepeniți de frig. Nici măcar averea

regelui, pe care Aelin le-o câștigase prin uneltiri primăvara trecută, nu putea împiedica asta.

Da, mâncarea, păturile și hainele puteau fi cumpărate, dar când rutele de aprovizionare erau îngropate sub zăpadă, la ce mai foloseau? Tot aurul din Erilea nu putea să pună capăt puterilor care se tot sleiau, lent, din cauza lunilor petrecute într-o tabără de iarnă, expuși vremii nemiloase din Terrasen.

Darrow și ceilalți lorzi nu credeau ce spunea Erawan, și anume că avea să atace în mijlocul iernii – sau pe Ren, când lordul din Allsbrook îl susținuse. Spuneau că Erawan nu era nesăbuit. Cu tot ajutorul legiunii lui aeriene de vrăjitoare, nici măcar soldații valgi nu puteau traversa zăpada când era înaltă de trei metri. Ajunseseră la concluzia că Erawan ar fi așteptat până la primăvară.

Totuși, Aedion nu risca. Și nici prințul Galan, care rămăsese tăcut la acea întâlnire, dar căutase apoi sprijinul lui Aedion. Ei trebuiau să le ofere soldaților hrană și căldură și să facă în așa fel încât să fie instruiți și gata să mășăluiască imediat.

Această misiune de cercetare, dacă informațiile lui Ren se dovedeau corecte, le-ar fi fost de ajutor.

În apropiere, abia auzindu-se din cauza vântului, coarda unui arc scârțâi. Vârful și tija fuseseră vopsite în alb, iar acum, ațintite cu o precizie mortală spre deschiderea trecătorii, erau greu de văzut.

Aedion surprinse privirea lui Ren Allsbrook din locul în care tânărul lord stătea ascuns printre pietre, cu săgeata gata să zboare. Cu o mantie albă, blănuri gri ca ale lui Aedion și un fular galben peste gură, doar ochii lui negri și urma unei cicatrici îl dădeau de gol.

Lui Aedion i se făcu semn să aștepte. Abia aruncând o privire spre creatura metamorfică din partea cealaltă a trecătorii, transmise la rândul lui același ordin.

Trebuiau să le permită inamicilor să se apropie.

Scârțâitul zăpezii însoțea respirația greoaie.

Exact la timp.

Aedion își potrivi săgeata în arc și se ghemui mai mult pe afloriment.

Erau șase, așa cum afirmase cercetașa lui Ren când intrase-n grabă în cortul de război al lui Aedion în urmă cu cinci zile.

Nu se deranjau să se ascundă printre pietre și zăpadă. Blănurile lor negre, aspre și ciudate, ar fi putut fi la fel de bine un far în zăpada orbitoare din munții Staghorn. Însă mirosul lor, purtat de un vânt rapid, îi spunea destule lui Aedion.

Erau valgi. În micul grup, niciunul nu purta vreun colier sau un inel ascuns pe sub mânușile groase. Până și scursorile infestate de demoni puteau să înghețe – sau gazdele lor umane o făceau.

Inamicii lor se tot apropiau de zona îngustă a trecătorii. Săgeata lui Ren era nemișcată.

„Să lași unul în viață“, îi ordonase Aedion înainte să își ocupe pozițiile.

Avuseseră noroc să presupună că urmau să aleagă trecătoarea asta, o cale aproape uitată de acces către câmpiile Terrasenului. Armatele cuceritoare și negustorii care căutau să își vândă mărfurile în interiorul țării, dincolo de munții Staghorn, ignorau drumul care permitea ca doar doi călăreți să treacă unul lângă celălalt.

Aedion nu știa ce sălășluia acolo, cine îndrăznea să își câștige existența dincolo de orice graniță recunoscută. La fel cum nu știa nici de ce acești soldați se aventuraseră atât de departe în munți.

Dar avea să afle destul de curând.

Compania de demoni trecu pe sub ei, iar Aedion și Ren se mișcară ca să își re poziționeze arcurile.

Alegându-și ținta, săgeata nimeri direct craniul.

Mișcarea din cap a lui Aedion fu singurul semn înainte ca săgeata să-i zboare din arc.

Sângele negru încă fumea în zăpadă când lupta încetă.

Durase doar câteva minute. Doar câteva, după ce săgeata lui Ren și cea a lui Aedion își găsiseră țintele, iar Lysandra sărise de unde se cocoțase ca să sfâșie alți trei și să smulgă mușchii gambelor celui de-al șaselea membru supraviețuitor al companiei.

Demonul gemu când Aedion se îndreptă spre el, zăpada de la picioarele bărbatului fiind acum neagră, iar membrele lui inferioare sfâșiate, ca bucățile unui steag în vânt.

Lysandra stătea aproape de capul său, cu botul pătat de negreală și cu ochii verzi ațintiți asupra chipului palid al bărbatului. Ghearele ascuțite ca niște ace licăreau din vârful labelor imense.

În spatele lor, Ren verifică semnele vitale ale celorlalți și îi decapită înainte ca aerul rece să îi înghețe și să nu îngreuneze despicarea lor.

– Gunoii trădător! îi spuse printre dinți demonul lui Aedion, fața scobită schimonosindu-i-se de ură.

Mirosul pe care îl emana se înălța spre nările lui Aedion, acoperindu-i simțurile ca uleiul.

Aedion își scoase cuțitul de la centură – pumnalul lung și extraordinar dăruit de Rowan Whitethorn – și zâmbi macabru.

– Dacă ești isteț, totul se poate sfârși repede.

Soldatul valg scuipe pe cizmele acoperite de zăpadă ale lui Aedion.

De mai bine de cinci sute de ani, castelul Allsbrook era cu spatele la munții Staghorn și cu pădurea Oakwald la poale.

Plimbându-se prin fața focului aprins într-unul dintre multele șemineuri uriașe, Aedion putea număra semnele fiecărei ierni grele pe pietrele gri și, în plus, simțea și apăsarea trecutului legendar al castelului pe acele pietre – anii de vitejie, când aceste holuri erau pline de cântece, războinici și anii lungi de tristețe care urmaseră.

Ren ocupase un fotoliu cu ciucuri uzat și poziționat într-o parte a focului, sprijinindu-și antebrațele pe coapse în timp ce se uita la flăcări. Cu o seară în urmă, sosiseră la o oră târzie, iar călătoria prin pădurea înzăpezită îl sleise până și pe Aedion prea mult ca să facă marele tur. Și după cele petrecute în după-amiaza asta, se îndoia că ar fi avut energia să o facă acum.

În sala cândva măreață era liniște și prea puțină lumină, în afară de cea a flăcărilor, iar deasupra lor, tapiseriile decolorate

și blazoanele de pe stindardul familiei Allsbrook se legănau în curentul care se furișa pe ferestrele înalte ce ocupau un perete al camerei. Ghemuite din cauza frigului mortal de dincolo de zidurile vechi ale fortăreței, o varietate de păsări își aveau cuibul pe căpriori.

Și printre ele, un șoim cu ochi verzi asculta fiecare cuvânt.

– Dacă Erawan caută o cale de intrare în Terrasen, ar fi nesăbuit s-o ia prin munți, spuse Ren în cele din urmă și se încruntă cu ochii la tăvile aruncate care, în urmă cu câteva minute, fuseseră pline cu tocană consistentă de oaie și legume rădăcinoase coapte pe care le devoraseră – în mare parte fără gust, dar fierbinți. Ținutul de aici nu este prea primitiv. Și-ar pierde nenumărați soldați doar din cauza vremii.

– Erawan nu face nimic fără motiv, răspunse Aedion. Cea mai ușoară cale spre Terrasen ar fi prin terenurile agricole, pe drumurile nordice. Toți s-ar aștepta să mășăluiască pe acolo... sau să își lanseze armata de pe coastă.

– Sau și pe pământ, și pe apă.

Aedion dădu din cap. Erawan își întinsese mult plasa din dorința de a reprima rezistența ce se ridicase pe continentul acesta. Paravanul imperiului Adarlan dispăruse: din Eyllwe până la granița nordică a Adarlanului, de la țărnicurile Marelui Ocean până la munții înalți care le împărțeau continentul în două, umbra regelui valg creștea în fiecare zi. Aedion se îndoia că Erawan avea să se oprească înainte să le pună tuturor coliere negre la gât.

Iar dacă Erawan ar fi pus mâna pe celelalte două chei Wyrđ, dacă ar fi putut să deschidă poarta Wyrđ când dorea și să dezlănțuie hoardele de valgi din propriul ținut, poate chiar să înrobească armate din alte lumi și să le folosească pentru a fi cuceritor... Nu ar fi existat nicio șansă să fie oprit – nici în lumea asta, nici în oricare alta.

Toată speranța de a împiedica această soartă îngrozitoare era în Dorian Havilliard și Manon Cioc-Negru. Aedion nu auzise nimic – nici unde dispăruseră în ultimele luni, nici ce pățiseră – și se gândea că e semn bun. Discreția era esențială supraviețuirii lor.

– Așadar, nu pare o mișcare înțeleaptă ca Erawan să risipească un grup de cercetași ca să găsească o mică trecătoare montană, spuse Aedion și-și scărpină barba scurtă ce-i acoperea obrazul. Cu o zi în urmă, plecaseră înainte de răsărit, iar el alesese să doarmă în loc să se bărbierească. Strategic vorbind, nu are sens. Vrajitoarele pot să zboare, deci nu-i ajută la mai nimic să trimită cercetași ca să afle capcanele terenului. Dar dacă informațiile sunt pentru armatele terestre... Ar dura câteva luni să-și strecoare armata prin niște mici trecători ca asta, ca să nu mai spun c-ar risca să se supună intemperiilor.

– Cercetașul lor n-a făcut decât să râdă, zise Ren clătănând din cap, iar părul negru și lung până la umeri se mișcă odată cu el. Ce ne scapă aici? Ce nu vedem?

În lumina focului, cicatricea de pe fața lui ieșea și mai mult în evidență. Era o aducere aminte a ororilor la care fusese supus Ren și a celor cărora familia lui nu supraviețuise.

– S-ar putea să acționeze așa ca să ne tot facă să avem îndoieli, să ne oblige să re poziționăm armata.

Aedion se sprijini cu o mână de polița de deasupra șemineului, căldura pietrei pătrunzând în pielea-i rece.

Ren pregătise într-adevăr legiunea Bane în lunile în care Aedion fusese plecat, lucrând îndeaproape cu Kyllian ca să îi posteze cât mai la sud de Orynth ar fi permis lesa lui Darrow – limită care se dovedise a fi nu departe de poalele dealurilor care flancau extremitatea sudică a câmpiei Theralis.

De atunci, Ren îi cedase controlul lui Aedion, deși întâlnirea lordului din Allsbrook cu *Aelin* fusese rece – la fel de rece precum zăpada care biciuia în afara fortăreței, ca descrierea să fie exactă.

Lysandra jucase bine rolul, însușindu-și vinovăția și nerăbdarea lui Aelin. Și de atunci evitase cu înțelepciune orice situație în care ei ar fi putut discuta despre trecut. Nu că Ren și-ar fi manifestat dorința de a-și aminti de anii de dinaintea căderii Terrasenului sau de evenimentele de iarna trecută.

Aedion putea doar să spera că nici Erawan nu știa că nu o mai aveau pe Aducătoarea-Focului printre ei. Nici măcar nu voia să

se gândească la ce ar fi făcut sau spus armata Terrasenului când și-ar fi dat seama că flacăra lui Aelin nu avea să-i apere în luptă.

– S-ar putea să fie și o manevră adevărată pe care am fost destul de norocoși să o descoperim, spuse gânditor Ren. Așadar, riscăm să mutăm armata în trecători? O parte este deja în munții Staghorn din spatele Orynthului și în câmpiile nordice de dincolo de oraș.

Era o mișcare inteligentă din partea lui Ren, ca să îl convingă pe Darrow să îl lase să posteze o parte din legiunea Bane în spatele Orynthului, în caz că Erawan ar fi navigat spre nord și ar fi atacat de acolo. Îl credea în stare de orice pe ticălos.

– Nu vreau ca legiunea Bane să se împrăștie prea mult, spuse Aedion, studiind focul. Atât de diferită era această flăcără... atât de diferită de focul lui Aelin, ca și când cea din fața lui ar fi fost o fantomă în comparație cu ființa vie care era magia reginei lui. Și tot nu avem destui soldați.

În ciuda uneltirilor desperate și curajoase ale lui Aelin, aliații pe care îi câștigase nu erau nici pe departe la fel de puternici precum Morathul, iar tot acel aur pe care îl adunase ea nu îi ajuta să cumpere mai mulți. Rămăseseră puțini pe care măcar să-i atragă să se alătore cauzei lor.

– Aelin nu părea prea îngrijorată când a fugit spre Eldrys, șopti Ren.

Pentru o clipă, Aedion se trezi pe un banc de nisip îmbibat cu sânge.

O cutie de fier. Maeve o biciuise, o închisese într-un sicriu adevărat și plecase cu ea pe mare cine știe încotro, împreună cu un sadic nemuritor.

– Aelin, spuse Aedion, străduindu-se să vorbească tăragănat, chiar dacă minciuna îl gâtuia, are propriile planuri pe care ni le va spune doar la momentul potrivit.

Ren nu zise nimic. Și chiar dacă regina pe care Ren o credea revenită era o iluzie, Aedion adăugă:

– Tot ce face este pentru Terrasen.

În ziua în care ea îi doborâse pe ilkeni, el îi spuse niște vorbe îngrozitoare. „Unde sunt aliații noștri?” o întrebuse atunci. Încă

încerca să se ierte pentru asta... pentru toate lucrurile. Ca să îndrepte situația, nu avea decât această singură șansă de a face așa cum îi ceruse ea și a le salva regatul.

Ren se uită la cele două săbii pe care le aruncase pe masa veche din spatele lor.

– Ea tot a plecat.

Se referea la plecarea din urmă cu zece ani, nu la cea spre Eldrys de acum.

– Toți am făcut greșeli în ultimii zece ani.

Zei știau că Aedion avea multe pentru care să se căiască.

Ren se încordă de parcă alegerile care îl bântuiau l-ar fi mușcat de spate.

– Nu i-am zis niciodată, spuse încet Aedion, astfel încât șoi-mul care stătea pe căpriori să nu audă. Despre vizuina cu opiu din Rifthold.

Despre faptul că Ren o cunoscuse pe proprietară și că frecventase des stabilimentul înainte de seara în care Aedion și Chaol îl aduseseră acolo aproape inconștient, ca să îl ascundă de oamenii regelui.

– Știi că poți să fii ticălos, nu? i se adresă Ren cu o voce aspră.

– N-aș folosi asta niciodată împotriva ta. Aedion se uită în ochii întunecați și furioși ai tânărului lord și îl lăasă pe Ren să simtă dominația fierbând în propria-i privire. Ceea ce am vrut să spun înainte să-ți pierzi cumpătul, adăugă el când Ren deschise din nou gura, este că Aelin ți-a oferit un loc la curtea asta fără să știe acea parte a trecutului tău. Lui Ren îi tresări ușor maxilarul. Dar chiar dacă ar fi știut, Ren, tot ți-ar fi făcut oferta.

Ren studie podeaua de piatră de sub cizmele lor.

– Nu există nicio curte.

– Darrow poate să urle cât vrea, dar te contrazic.

Aedion se așază pe fotoliul din fața lui Ren. Dacă Ren o susținea cu adevărat pe Aelin, acum că Elide Lochan se întorsese, iar Sol și Ravi din Suria o sprijineau probabil la rândul lor, regina lui avea trei voturi în favoarea ei... împotriva celor patru care i se opuneau.

Erau puține șanse ca votul Lysandrei, în calitate de Lady din Caraverre, să fie recunoscut.

Femeia metamorfică nu ceruse să vadă ținutul care urma să-i fie cămin dacă supraviețuia acestui război. Se transformase pur și simplu într-un șoim în drum spre aici și zburase un timp. Când revenise, nu spusese nimic, deși ochii verzi îi străluciseră.

Nu, Caraverre nu avea să fie recunoscut ca teritoriu înainte ca Aelin să-și ocupe tronul.

Înainte ca Lysandra să fie încoronată regină în locul ei, dacă regina lui nu s-ar fi întors.

Urma să se întoarcă. Trebuia să o facă.

O ușă se deschise în capătul îndepărtat al sălii, urmată de pași ușori și grăbiți. El se ridică doar cu o clipă înainte ca peste pietre să răsunе vesel numele lui, „Aedion!”

Evangeline radia, îmbrăcată din cap până în picioare cu haine verzi din lână, mărginite cu blană albă, părul blond-roșcat atârnându-i în două coșite, ca fetelor de la munte din Terrasen.

Cicatricile i se întinseră mult când zâmbi, iar Aedion își întinse brațele chiar înainte să se arunce asupra lui.

– Mi-au spus că ai sosit târziu aseară, dar că ai plecat la răsărit, iar eu eram îngrijorată c-am să te scap din nou...

Aedion o sărută pe creștetul capului.

– Mi se pare că ai crescut treizeci de centimetri de când te-am văzut ultima oară.

Ochii galbeni ai lui Evangeline străluciră când se uită între el și Ren.

– Unde este...

Un licăr de lumină și... iat-o!

Lysandra păru să scânteieze când își acoperi trupul gol cu o mantie lăsată pe un scaun din apropiere exact pentru asta. Evangeline se aruncă în brațele femeii metamorfice, aproape suspinând de bucurie. Umerii îi tremurau, iar Lysandra zâmbi sincer și afectuos, mângâind-o pe cap.

– Ești bine?

În fața tuturor, femeia metamorfică părea calmă, liniștită, dar Aedion o cunoștea – îi cunoștea toanele și ticurile care o dădeau